

# **Dokumentácia prípravy, realizácie magisterskej práce a rešerše**

BcA. Lucia Troppová

---

Diplomová práca  
2018



Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně  
Fakulta multimediálních komunikací

---

Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně

Fakulta multimediálních komunikací

Ateliér Animovaná tvorba

akademický rok: 2017/2018

## ZADÁNÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE

(PROJEKTU, UMĚLECKÉHO DÍLA, UMĚLECKÉHO VÝKONU)

Jméno a příjmení: **BcA. Lucia Troppová**

Osobní číslo: **K15299**

Studijní program: **N8209 Teorie a praxe audiovizuální tvorby**

Studijní obor: **Animovaná tvorba**

Forma studia: **prezenční**

Téma práce: **1. teoretická část: Dokumentace přípravy, realizace magisterské práce a rešerše**

**2. praktická část: Fragментy – kreslený animovaný film**

Zásady pro vypracování:

### 1. teoretická část:

Cílem dokumentace přípravy je obeznámení čtenáře se všemi přípravnými a realizačními fázemi magisterského filmu. Text odkrývá způsob a postup práce, může obsahovat také osobní postoje, a to s důrazem na potíže při realizaci, hledání jejich řešení, nabyté zkušenosti. Toto se však musí vždy bezprostředně vztahovat k realizaci filmu a nesmí sklouznout k přílišné popisnosti nebo lehkovážnosti ("historkám z natáčení"). Podstatnou součástí explikace je výčet inspiračních zdrojů a nakládání s nimi, rešerše podkladů pro přípravu a realizaci filmu. Hodnotí se jazyková úroveň textu (gramatika, stylistika), faktografický přínos a správnost odborné terminologie, také formální úprava textu. Diplomová práce musí obsahovat alespoň 8 knižních titulů a 6 odborných článků, s nimiž autor při přípravě a realizaci filmu pracoval (teorie i technologie). Rozsah práce a pokyny k vypracování: Povinný minimální rozsah je 30 normostran, doporučené maximum 50 normostran textu (1 normostrana = 1800 znaků) + přílohy (vypracujte výtvarné návrhy, obrázkový a pracovní technický scénář audiovizuálního díla). Odevzdat v elektronické podobě 1 ks na CD nosiči ve formátu PDF; 1 ks pevné vazby v tisknuté podobě (barevně).

## **2. praktická část:**

Film realizujte v minimální délce 210 sekund bez titulků, není-li animace již v titulcích. Doporučená maximální stopáž je 480 sekund. Absolvent prokáže kromě nabytého řemesla animace (pohyb postavy, v prostoru, komunikace objektů, jejich stylizace, charakterová animace, timing...), osobité výtvarné uchopení, a to vše v korespondenci se zvoleným tématem filmu. Výsledná podoba musí být ve finálním (hotovém) tvaru. Je třeba, aby film byl odevzdán v patřičné technické kvalitě – musí dodržet předepsaná kritéria při exportu.

Odevzdání 1ks videosoubor vypálený na DVD (export: velikost obrazu v bodech 1920 x 1080 FullHD 1080p, poměr stran 16:9, bitrate (kbit/s) 10,000–20,000, počet snímků za sekundu 25, poměr stran obrazového bodu pixel aspect 1:1 square, vstupní formát zvuku WAV, případně MP3, parametry zvuku 48000 kHz, 24Bit, Stereo, kodek H.264).

Součástí DVD s videosouborem je také výtvarný návrh plakátu (formát 70x100cm, digitální podoba PDF příprava pro tisk, rozlišení 300 dpi ve formátu PNG nebo JPEG, režim CMYK barva), 15 snímků výtvarných návrhů, 8 snímků filmu (obojí ve stejné velikosti jako video), titulková listina.

V samostatném textovém souboru napište anotaci filmu, uveďte jméno a příjmení, přesný název práce v češtině i angličtině, rok obhajoby, osobní mail, osobní web, telefon. Přiložte svou osobní fotografii v tiskovém rozlišení.

Pro přijetí práce je nutné odevzdat vyplněné formuláře pro OSA a NFA a licenční smlouva k audiovizuálnímu dílu.

Rozsah diplomové práce: viz. Zásady pro vypracování  
Rozsah příloh: viz. Zásady pro vypracování  
Forma zpracování diplomové práce: tištěná/umělecké dílo

Seznam odborné literatury:

**DYMÁČEK, František. Art brut – František Dymáček: MuMo – Muzeum Montanelli. Vyd. 1. Praha: Galerie Montanelli, 2011. ISBN 978-80-254-9586-5.**  
**Umělci čistého srdce: naivní a lidové umění : sbírka Pavla Konečného : naivist and folk art, art brut. Vyd. 1. Velehrad: Ottobre 12, 2001. ISBN 80-86528-06-5.**  
**ABRAHAM, Adam. When Magoo flew: the rise and fall of animation studio UPA. Middletown, Conn.: Wesleyan University Press, 2012.**

Vedoucí diplomové práce: doc. ak. mal. Michal Zeman  
Ateliér Animovaná tvorba  
Datum zadání diplomové práce: 4. prosince 2017  
Termín odevzdání diplomové práce: 11. května 2018

Ve Zlíně dne 4. prosince 2017

  
doc. Mgr. Irena Armutidisová  
děkanka



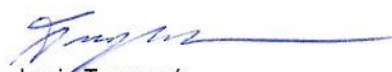
  
Mgr. Lukáš Gregor, Ph.D.  
vedoucí ateliéru

## PROHLÁŠENÍ AUTORA BAKALÁŘSKÉ/DIPLOMOVÉ PRÁCE

Beru na vědomí, že

- odevzdáním bakalářské/diplomové práce souhlasím se zveřejněním své práce podle zákona č. 111/1998 Sb. o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších právních předpisů, bez ohledu na výsledek obhajoby <sup>1)</sup>;
- beru na vědomí, že bakalářská/diplomová práce bude uložena v elektronické podobě v univerzitním informačním systému a bude dostupná k nahlédnutí;
- na moji bakalářskou/diplomovou práci se plně vztahuje zákon č. 121/2000 Sb. o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon) ve znění pozdějších právních předpisů, zejm. § 35 odst. 3 <sup>2)</sup>;
- podle § 60 <sup>3)</sup> odst. 1 autorského zákona má UTB ve Zlíně právo na uzavření licenční smlouvy o užití školního díla v rozsahu § 12 odst. 4 autorského zákona;
- podle § 60 <sup>3)</sup> odst. 2 a 3 mohu užít své dílo – bakalářskou/diplomovou práci - nebo poskytnout licenci k jejímu využití jen s předchozím písemným souhlasem Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně, která je oprávněna v takovém případě ode mne požadovat přiměřený příspěvek na úhradu nákladů, které byly Univerzitou Tomáše Bati ve Zlíně na vytvoření díla vynaloženy (až do jejich skutečné výše);
- pokud bylo k vypracování bakalářské/diplomové práce využito softwaru poskytnutého Univerzitou Tomáše Bati ve Zlíně nebo jinými subjekty pouze ke studijním a výzkumným účelům (tj. k nekomerčnímu využití), nelze výsledky bakalářské/diplomové práce využít ke komerčním účelům.

Ve Zlíně 2. 5. 2018

  
Lucía Troppová  
Jméno, příjmení, podpis

*1) zákon č. 111/1998 Sb. o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších právních předpisů, § 47b Zveřejňování závěrečných prací:*

*(1) Vysoká škola nevydělečně zveřejňuje bakalářské, diplomové, disertační a rigorózní práce, u kterých proběhla obhajoba, včetně posudků oponentů a výsledku obhajoby prostřednictvím databáze kvalifikačních prací, kterou spravuje. Způsob zveřejnění stanoví vnitřní předpis vysoké školy. Vysoká škola disertační práce nezveřejňuje, byla-li již zveřejněna jiným způsobem.*

*(2) Bakalářské, diplomové, disertační a rigorózní práce odevzdané uchazečem k obhajobě musí být též nejméně pět pracovních dnů před konáním obhajoby zveřejněny k nahlédnutí veřejnosti v místě určeném vnitřním předpisem vysoké školy nebo není-li tak určeno, v místě pracoviště vysoké školy, kde se má konat obhajoba práce. Každý si může ze zveřejněné práce pořizovat na své náklady výpisy, opisy nebo rozmnoženiny.*

*(3) Platí, že odevzdáním práce autor souhlasí se zveřejněním své práce podle tohoto zákona, bez ohledu na výsledek obhajoby.*

*(4) Vysoká škola může odložit zveřejnění bakalářské, diplomové, disertační a rigorózní práce nebo jejich částí, a to po dobu trvání překážky pro zveřejnění, nejdéle však na dobu 3 let. Informace o odložení zveřejnění musí být spolu s odůvodněním zveřejněna na stejném místě, kde jsou zveřejňovány bakalářské, diplomové, disertační a rigorózní práce, jíž se týká odklad zveřejnění podle věty první, jeden výtisk práce k uchování ministerstvu*

*2) zákon č. 121/2000 Sb. o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon) ve znění pozdějších právních předpisů, § 35 odst. 3:*

*(3) Do práva autorského také nezasahuje škola nebo školské či vzdělávací zařízení, užije-li nikoli za účelem přímého nebo nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu k výuce nebo k vlastní vnitřní potřebě dílo vytvořené žákem nebo studentem ke splnění školních nebo studijních povinností vyplývajících z jeho právního vztahu ke škole nebo školskému či vzdělávacího zařízení (školní dílo).*

*3) zákon č. 121/2000 Sb. o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon) ve znění pozdějších právních předpisů, § 60 Školní dílo:*

*(1) Škola nebo školské či vzdělávací zařízení mají za obvyklých podmínek právo na uzavření licenční smlouvy o užití školního díla (§ 35 odst. 3). Odpírá-li autor takového díla udělit svolení bez vážného důvodu, mohou se tyto osoby domáhat nahrazení chybějícího projevu jeho vůle u soudu. Ustanovení § 35 odst. 3 zůstává nedotčeno.*

*(2) Není-li sjednáno jinak, může autor školního díla své dílo užít či poskytnout jinému licenci, není-li to v rozporu s oprávněnými zájmy školy nebo školského či vzdělávacího zařízení.*

*(3) Škola nebo školské či vzdělávací zařízení jsou oprávněny požadovat, aby jim autor školního díla z výdělku jím dosaženého v souvislosti s užitím díla či poskytnutím licence podle odstavce 2 přiměřeně přispěl na úhradu nákladů, které na vytvoření díla vynaložily, a to podle okolností až do jejich skutečné výše; přitom se přihlídně k výši výdělku dosaženého školou nebo školským či vzdělávacím zařízením z užití školního díla podle odstavce 1.*

## **ABSTRAKT**

Magisterská teoretická práca popisuje proces prípravy a realizáciu krátkeho animovaného filmu *Fragmenty*, ktorý vtipnou formou reflektuje banálne situácie zo života človeka. Text popisuje priebeh výroby filmu. Od prvého nápadu po nasledovné spracovanie scenára, hľadania výtvarného riešenia, animácií, až po finálnu post produkciu. Súčasťou práce je obrazová dokumentácia výtvarného pojatia praktickej časti magisterskej práce.

Kľúčové slová: animácia, experiment, nelineárny príbeh, komédia, irónia, satira, Lucia Troppová

## **ABSTRACT**

The thesis describes the process of preparation and realization of a short animated documentary called *Fragments*, which in a humorous way reflects banal situations from human life. Text describes the making of the story. From the first idea, through the screenplay, sketching, animating, till the final postproduction. The work contains sketches and characters designs.

Keywords: animation, experiment, nonlinear story, comedy, irony, satire , Lucia Troppová

Prohlašuji, že odevzdaná verze bakalářské/diplomové práce a verze elektronická nahraná do IS/STAG jsou totožné.

## **OBSAH**

<b>ÚVOD.....</b>	<b>8</b>
<b>I TEORETICKÁ ČASŤ.....</b>	<b>9</b>
<b>1 HEADANIE, VÝBER NÁMETU.....</b>	<b>10</b>
<b>2 INŠPIRÁCIA .....</b>	<b>13</b>
2.1 LITERATÚRA .....	13
2.1.1. Literatúra Krásna .....	13
2.1.2. Odborná Literatúra .....	18
2.2 ANIMOVANÝ FILM .....	21
2.3 VÝTVARNO.....	25
2.4 HUMOR .....	33
<b>II PRAKTICKÁ ČASŤ .....</b>	<b>36</b>
<b>3 REALIZÁCIA .....</b>	<b>37</b>
3.1 ZAČIATOK REALIZÁCIE .....	37
3.2 TVORBA VIZUÁLNEJ PODOBY.....	39
3.3 TVORBA STORYBOARDU A ANIMATIKU .....	42
3.4 ANIMÁCIA .....	45
<b>4 POSTPRODUKCIA.....</b>	<b>46</b>
4.1 STRIH .....	46
4.2 HUDBA A RUCHY .....	46
<b>ZÁVER .....</b>	<b>48</b>
<b>ZOZNAM POUŽITEJ LITERATÚRY.....</b>	<b>49</b>
<b>ZOZNAM OBRÁZKOV .....</b>	<b>50</b>



## ÚVOD

*“An artist must never be a prisoner. Prisoner? An artist should never be a prisoner of himself, prisoner of style, prisoner of reputation, prisoner of success, etc.”*

*Henri Matisse*

*„Umelec nesmie byť nikdy väzňom. Väzňom? Umelec by nikdy nemal byť väzňom samého seba, väzňom štýlu, väzňom svojej reputácie, väzňom svojho úspechu.“*

*Henri Matisse*

Film *Fragmenty* tvorí moju slobodu, v ktorej som si dovoľila naozaj všetko, na čo som si kedy pomyslela. Zdanlivo recesistické dielo som sa snažila stále uchovať v kultivovanej forme, ktorá rešpektuje filmové a výtvarné pravidla. Táto teoretická práca má divákovi priblížiť podnety, ktoré ma motivovali k vytvoreniu filmu *Fragmenty*, tiež tak poukázať na výtvarné a literárne inšpirácie, z ktorých som čerpala. Film *Fragmenty* bol pre mňa terapiou, ktorá mi pomohla v mojej umeleckej kríze, ale aj vyjadrovacím prostriedkom. Zároveň splnil úlohu môjho surrealistického denníka, kde preneseným a satirickým spôsobom zobrazujem banálne situácie, s ktorými sa stretávame v bežnom živote. V tejto teoretickej práci opisujem postup pri tvorení filmu od začiatku, keď som hľadala a vyberala námet, cez priebeh a prípravu, až po samotnú realizáciu a post produkciu filmu. Opisujem aj príjemnú spoluprácu so svojim strihačom, ktorý bol aj hudobníkom a vytvoril komponovanú hudbu k filmu. Bol neskutočným prínosom pre môj film a určite mu vdáčim za to, že pri mne stále stál, veril mi a podporoval ma. Dúfam, že sa mi podarí divákov pobaviť, ale aj donúti sa zamyslieť.

## **I. TEORETICKÁ ČASŤ**

## 1 HĽADANIE, VÝBER NÁMETU

Hneď po Bakalárskom štúdiu, keď človek konečne odovzdal film a mal pocit, že je znova voľný, prišli prijímacie skúšky do magisterského štúdia, kde bolo potrebné predložiť svoju predstavu o magisterskom projekte. Celá predstava o voľnosti sa okamžite spláchla niekam smerom ku kanálu. Bola potreba znova sadnúť na zadok a premyslieť si, čo by som chcela robiť. Asi mnoho ľudí píše vo svojich teoretických prácach, že : tento námet som mal dlhé roky v hlave a bol to môj sen zrealizovať ho. Bohužiaľ môj prípad to určite nebol, môj námet sa stal dlhoročným na základe toho, že som predĺžila štúdium.

Môj bakalársky film Hudba Ericha Zanna splňal všetky parametre klasického filmu. Lineárne rozprávanie, stretávanie sa s jednou hlavnou postavou a nejakými vedľajšími, mierne hororový žáner, podľa literárnej predlohy. V bakalárskom filme som si užívala tieto dané veci, ktoré som v magisterskom filme zase brala ako obmedzujúce. To viedlo k tomu, že som sa chcela vyhnúť takémuto spracovaniu a išla som presne po opaku. Chcela som vyskúšať nový žáner, fascinoval ma aj experimentálny film, ale tiež som chcela aby mal aj obrazovú a dejovú hodnotu, ktorá by bola aspoň trochu pochopiteľná divákovi bez toho, aby si musel k tomu čosi študovať, rozpítávať a hľadať „hlboký“ skrytý zmysel. Naozaj som mala potrebu sa oslobodiť zo strnulosti svojho animovaného filmu Hudba Ericha Zanna, ktorý bol po výtvarnej stránke spracovaný temnou perokresbou plnou detailov.

Rozhodla som sa, že by som mohla ísť inou cestou a vyskúšať niečo nové, svižnejšie, prudkejšie, či už po obsahovej stránke, alebo tej vizuálnej, alebo dokonca aj tej zvukovej.

Pri hľadaní námetu som vedela, že zatiaľ nemusím hľadať jeden veľký ucelený príbeh, ale začala som skôr drobnými inšpiráciami, o ktoré som zakopávala v každodennom živote. Tie som spracovala a modelovala ich, aby vo výsledku spoločne fungovali ako celok.

Téma filmu sa stále točila okolo človeka, jeho vnímania, cítenia toho, čo robí a jeho spojenia s okolitým svetom. To je jedna z najlepších tém, pretože môžete začať hneď od seba, alebo môžete pozorovať svojho spolubývajúceho, či pani za pokladňou v obchode. Veľmi mi pomohlo to, že som do filmu dala priamo svoje pocity a postrehy. Ak by som si vybrala klasický žáner s jednou postavou, musela by som sa venovať jej charakteru do hĺbky a študovať jej psychológiu, aby som mohla napísať dôveryhodný scenár a nevznikal nejaká pokrútená verzia a naivná žbrnda.

Prvé kroky k námetu boli vedené cez moje denníky, ktoré som si písala už od strednej školy. Vedela som, že v nich nájdem kadečo, rôzne situácie, rôzne názory, rôzne osoby, s ktorými som sa stretla. Naozaj taký denník je ako ten najsilnejší výťažok, extrakt zo života alebo časozber, ktorý vám pomôže pozrieť sa na veci s odstupom času. Mala som tendencie písať svoje denníky aj trochu abstraktnejšie, takže už sami o sebe naberali nejaký metaforický charakter od ktorého som sa mohla odrázať.

Užívala som si slobodu a predstavu o tom, že môžem spájať dokopy množstvo rôznych postáv a situácií, ktoré sa stretávajú v najzaujímavejších kombináciách. Experimentovať, spájať a mutovať veci, posúvať ich na vyšší level a vytvoriť tak mozaiku, v ktorej by malé čiastočky tvorili celok. Naozaj si užiť tú slobodu toho, že nemusím skladať dokopy krkolomný lineárny príbeh. Ukážka z prvých zápiskov:

*Pozorovanie ľudského myslenia a prejavovania sa v situáciách, ktoré dokážu byť veľmi vážne, až dosiahnu hranice banality. Ľudský rozum to nevie, nechce sa donútiť k prijatiu tejto informácie a ďalej nafukuje toto veľké nič, ktoré tvorí jeho život. Či je to šťastie, láska, strach, bežné fungovanie človeka pri automatickom konaní. Ľudský svet sa skladá z detailov, preto sa mu nechcem vysmiať, aj keď to ponímam ironicky, aj sarkasticky, ako by som sa mu mohla ja vysmievať. Keď ja sama žijem v ňom. Nebudem ho ani ľutovať a hľadiť po vlasoch. Len sa budem dívať okolo seba. Svet sa skladá z detailov. Budem o tom presvedčať seba a aj diváka. Ak dokážem presvedčiť seba, tak aj diváka.*

*Všetci majú občas chvíľku, keď sa necháte rozhodit' úplnou drobnosťou, ako napríklad, že ste si lístok na mestskú hromadnú dopravu zabudli doma, váš vesmír prežíva úplnú demoláciu. Občas to tak je.*

*Kde sa stala chyba?*

*Či je to naozaj chyba?*

*Neviem. Iba sa dívam.*

*Či je to neovládateľné šťastie, ktoré sa až tlačí cez očné bulvy. V tej chvíli nepotrebuje nič. Hyperaktivita, úsmev, z ktorého bolí až sánka, záchvat smútku, ktorý nikto nepochopí.*

*Nemusí to byť prelomová vec, čo nás donúti reagovať. Stačia naozaj maličké veci, ako je piť kávu na slnečnom balkóne.*

*Iba pocit.*

*Skúsenosť.*

*Neskúsenosť.*

*Zaryté rituály.*

*Pohodlnosť.*

*Každý má iné tempo, iný rytmus. Každému stačí niečo iné, aby dosiahol svoju hladinu.*

Prvá myšlienka, ktorá ma napadla a bola sformulovaná, ktorú v tej dobe ešte obchádzal chaos množstva ďalších myšlienok.

## 2 INŠPIRÁCIA

### 2.1 Literatúra

Môj čitateľský denník mal už na konte viacej prečítaných diel, inšpiráciu som čerpala zo všetkých. Film je poskladaný z rôznych postáv, situácií a atmosfér. Prechádzala som knižnými svetmi a do svojho košíka brala rôzne príchute. V kapitole o literatúre vám priblížim aspoň trochu hlavné zdroje, ktoré ma formovali a tvorili tehličky v základných pilieroch tejto monumentálnej stavby.

#### 2.1.1 Literatúra Krásna

Moju prchavú pozornosť dokážem najlepšie udržať pri poviedkach. Rýchlo do nich vpadnete, udeje sa nejaká akcia, alebo sa ani neudeje a už sa to aj skončí. Dostanete na tanieriku kus príbehového koláča, ktorý okamžite zjete a ani nemáte čas zavrieť knihu. Plávala som medzi dvoma ostrovmi žánrov. Ostrov číslo jeden tvoril poetický vesmír slobodnej fantázie a absurdity, bol to akýsi sen, ktorý vznikol na základe reality. Tento ostrov som nakoniec ešte doaranžovala poriadnou dávkou humoru, aby som sa úplne neutopila v nejakej vláčnej kaši. Ostrov číslo dva boli poviedky prekypujúce životom, skúsenosťou, dobrým aj zlým, všetkým tým, čo nám život ponúka bez štipky optimizmu. Podané s riadnou dávkou krutosti a bez ružových okuliarov.

### 3 esá poetickej prózy

Zbierka poviedok *Létající Santini* opisujúca každodennosť, ktorá neminie nijakého človeka, ma povzbudila a dodala odvalu zaoberať sa aj naozajstnými banalitami a vykúzliť z toho celý absurdný svet, ktorý je v určitých bodoch príšerne žalostný. Občas som sa stratila v prekombinovanosti príbehu, alebo sa ponorila do snového života, kde aj vstup do pekla je hneď za mestom. Rôznorodosť poviedok dovoľí fantázií uletieť, no stále to vnímať ako odraz toho, čo sa deje okolo nás. Občas natrafíte na šibeničný humor, tiež krutosť priameho rozprávania, no tiež aj nadsázku, ktorá to všetko spája dokopy a robí poviedku čitateľnou. Jednu chvíľu som sa tejto knihy presýtila a musela si dať pauzu, naozaj, nie je to predsa román, ktorý niekam speje. Dáte si na večer pár takýchto drsných poviedok a človek má chuť dať si pohár vínka. Kniha je doladená veľmi výstižnými „jednoduchými“ ilustráciami, ktoré pripomínajú detskú kresbu, alebo maľovanie ľavou rukou (ak ste pravák). Áno, nabrala som inšpiráciu aj

z vizuálnej stránky tejto knihy, kde autorka Tereza Říčanová veľmi priamym spôsobom zobrazuje to, čo sa v texte píše, využíva pri tom jednoduchú nefarebnú kresbu zloženú len z krivých čiar. Jedna z poviedok je *Díra ve zdi*, v ktorej opisuje plynutie života muža Udi, ktorý mal za kamaráta anjela, ale ten vlastne nebol až taký kamarát. Ďalej skrátaná ukážka:

*Udimu někdo řekl, že když se do té díry zakřičí přání, tak se dotyčnému splní, ale Udi tomu dvakrát nevěřil....*

*Jindy, když se cítil strašně sám, zařval do ní, že chce mít za kamaráda anděla, a anděl pak sice přišel, ale byl to houby kamarád, a zmizel pokaždé, když ho Udi skutečně potřeboval. Tenhle anděl byl vyzábělý, shrbený a pořád chodil v plášti do deště, aby mu nebyla vidět křídla.*

*Anděl také vstal a podíval se na ulici, otevřel pusu a chystal se něco říct. Znenadáni do něj Udi trošku strčil a anděl ztratil rovnováhu. Měl to být jen fór, nechtěl mu nijak ublížit, jen přimět, aby se trošku proletěl, jenom tak, aby řeč nestála. Ale anděl zahučel přes pět pater dolu jako pytel brambor. A tu konečně Udi pochopil, že nic z toho, co mu anděl nakukal, nebyla pravda, že to dokonce ani nebyl anděl, jenom lhář, kterému narostla křídla.*

*(KERET, Etgar. Létaující Santini. Vyd. 2. Přeložil Tereza ČERNÁ, přeložil Magdalena KŘÍŽOVÁ, ilustroval Tereza ŘÍČANOVÁ. V Praze: GplusG, 2014. ISBN 978-80-87060-97-1)*

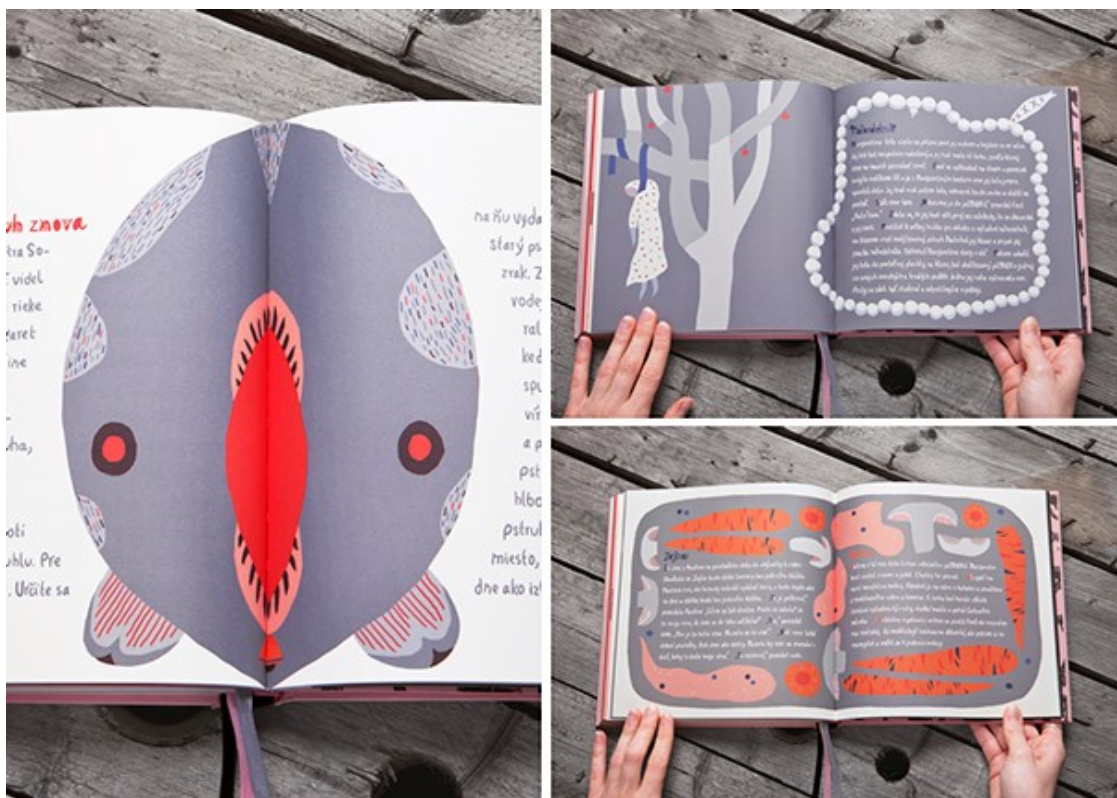
Ďalší pilier, ktorý drží môj snový most inšpirácie, je kniha *V melounovém cukru* od autora *Richarda Brautigana*. Je to veľmi špecificky napísané dielo, v ktorom som si spočiatku užívala iba to pekné, to cukrové, no neskôr mi došlo aj to ďalšie smutnejšie pochopenie. Ocitneme sa v surreálnom detskom svete s prvkami čiernej grotesky, ktorá sa odhaľuje spod melounového cukru a jej obsah prestáva byť až taký sladký, ako na prvý dojem pôsobí. Samotný život autora je veľmi zaujímavý a keď si ho človek dokáže spojiť so samotným dielom, precíti tu nenápadnú trpkú chuť a pochopí, o čo kráča v diele *V melounovém cukru*. Pár bodov o autorovi: Celý život sa potácal medzi dlhotrvajúcimi depresiami a alkoholickými tripmi, pričom neustále zápasil so samovražednými pohnútkami. Túžil po čistom živote v prírode. Na konci svojho života sa vrátil do mestečka, kde pred dvadsiatimi rokmi napísal *V melounovém cukru* a žil vo veľkom drevenom dome. Niekedy v septembri 1984 sa posadil pred veľké okno s výhľadom na oceán a vpálil si guľku do hlavy. Niekoľko týždňov nikomu nechýbal, nikto ho neprišiel pozrieť, nikto ho nešiel hľadať. Až o niekoľko

týždňov vylomil dvere domu miestny policajt, keďže na ulici bolo cítiť zvláštny zápach... To je tiež paradox na to, že už bol slávny spisovateľ a nikto ho nehľadal, ale tým sa potvrdzuje absurdita života.

V českom vydaní je kniha ilustrovaná Jiří Šalamounom, práve toto vydanie leží u mňa doma na policičke a iba s tým som sa donedávna stretávala. Slovenské vydanie je ilustrované Danielou Olejníkovou a musím povedať, že je oveľa kreatívnejšie, sviežejšie, fantazijnejšie a voľné. Cítiť z neho energiu a iba nám potvrdzuje absurdity, ktoré sa dejú v texte obrazovou formou. Je to umelecké dielo a takýto úlovok sa oplatí mať vo svojej knižnici. Slovenské vydanie bolo teda inšpirujúce aj po vizuálnej stránke.

*„...dni čiernych, nehlučných melónov. Keď do nich zarezete, nepočuť nijaký zvuk a majú sladučkú chuť. Sú mimoriadne vhodné na výrobu vecí, ktoré nevydávajú nijaký zvuk. Spomínam si na jedného muža, čo robil z čiernych, nehlučných melónov hodiny a tie nevydávali nijaký zvuk. Urobil zo šesť či sedem hodín a potom umrel.“*

*(BRAUTIGAN, Richard. V melounovém cukru. Vyd. 2. Přeložil Olga ŠPILAROVÁ. Praha: Argo, 1996. ISBN 80-7203-020-5.)*



*(Daniela Olejníková, <https://www.behance.net/gallery/7124055/In-Watermelon-Sugar>)*



Túto výnimočnú trojicu dopĺňa kniha *Tracyho Tiger* od *Williama Saroyana*. Ucelený príbeh o Tracym a jeho tigrovi mi dodal sebavedomie a odhodlanie sa pustiť naozaj chodníčkom, ktorý je odlišný, ako väčšina filmov vychádzajúcich z našej školy. Môžem povedať, že toto dielo prebralo vo mne môjho tigra a naučilo ho so mnou spolupracovať. Určite počas celého procesu sem tam na mňa môj tiger zavrčal, alebo vôbec pri mne nestál a skôr spal niekde v kúte. Dielo je rovnako ako *Létající Santino* a *V melounovém cukru* napísane veľmi prenesenou a fantazijnou formou. Je to ucelený príbeh odohrávajúci sa v určitom čase, od ktorého putujeme a popri tom sledujeme vývoj hlavnej postavy Thomasa Tracyho, Laury Luthyovej a tigra, ktorý je láska. Saroyana vo svojom príbehu tiež kritizuje spoločnosť, ktorá sa sústreďuje na materiálnu stránku a ignoruje city a emócie.

*„A tak sa v to krásne nedeľné októbrové popoludnie dostal Thomas Tracy do ústavu Bellevue. Všetci, koho tam stretol, boli väčšinou naozajstní blázni. Tracy videl, že každý z nich má svojho tigra – utrápeného, nahnevaného, bolestivo raneného, tigra zbaveného lásky, slobody, humoru, tigra zbaveného fantázie a viery.“*

*„Ak chcete, môžete čakať trebárs aj do súdneho dňa, alebo máte inú možnosť: vykročiť do času a s časom, pričiniť sa o to, aby tá myšlienka prišla, a potom zrazu, za to, že ste vykročili do času a s časom a že ste sa o to pričínili, ona sa zrazu zjaví, celá a jasná. „*

*(SAROYAN, William. Tracyho tiger. Přeložil Mariám Andričík, ilustroval Martina MATLOVIČOVÁ. V Bratislave: Artforum, 2009. ISBN 978-80-969226-6-6)*

### Literatúra s humorom

Postupne som sa dostala k tej humornejšej časti a to je dielo Ivana Wernischa plné drsných príbehov kabaretného rázu. Celok je však humornou satirickou groteskou, pri ktorej vypadne slza nad touto paródiou. Nie sú to ani poviedky a vonkoncom už nie romány. Lásku ja nestojím je maličká knižočka naplnená krátkymi frázami, ktoré sú vtipne spracované a výstižné.

*„ V tramvaji spolu vesele klábosí dve cikánky. Píča, kurva, doprdel , jak v automatickom texte. Jak je to úlevné! Jak rád bych se pripojil k jejich zábavě!“ ,*

*„Všem ženám, které jsem poznal, chyběl smysl pro spokojenost.“ ,*

*„Ženská- démon posedlý člověkem.“*

(WERNISCH, Ivan. *Lásku já nestojím*. Praha: BB art, 2001. Versus. ISBN 80-7257-639-9)

Woody Allen mi už dávno učaroval, jeho knihy v porovnaní s jeho filmami sú oveľa bohatšie na humor, absurditu, sarkazmus a iróniu. Predstavy, ktoré spájajú dokopy nepredstaviteľne veci, čo by nemali dávať zmysel, ale vždy napokon z toho vznikne elixír pobavenia a pochopenia. Obdivujem tento spôsob písania a vždy som si želala, aby som aj ja dokázala niečo také. Odvtedy, čo som prečítala prvú knihu, som nadobudla pocit, že by to bolo neuveriteľné niečo také animovať, ale tiež mi to prišlo aj ako nemožné. Čo keby to nikto nepochopil, tento guláš rôznych vecí bez nejakého hlbšie vyústenia. Jeho knihy ma aj tak inšpirovali a dodali mi odvahu kombinovať rôzne situácie dokopy a nemať pritom pocit, že iba príbehy s pointou sú dobré a dávajú zmysel. Konkrétne dve situácie v mojom filme sú priamym potomkom tohto čítania. Obidve sú o samovraždach. Prvá je o chlapíkovi, ktorý si navlhčí nos a strká ho do elektrickej zásuvky. Druhá situácia je zase o chlapíkovi, ktorý sa chce zastreliť, ale z pištole vystrelí vlajočka a vypichne mu oko, takže sa mu to nepodarí a cíti sa iba horšie. Pridávam ukážku z Allenovej knihy:

“*Zákony a přísloví:*

*Lviče a tele spolu ležeti budou, ale tele se moc nevyspí.*

*Kdož nezahyne od meče či hladomoru, zahyne nakažením morným, tak proč se vůbec holit?*

*Hříšníci se vyznají.*

*Spravedlivý jest, kdož moudrost miluje, ale kdož neostříhá společnosti zvířat, je divnej.*

*Bože můj, Bože můj! Na čem teď děláš?”*

(ALLEN, Woody. *Vedlejší účinky*. Praha: Argo, 2003dotisk. ISBN 80-7203-527-4)

### Ťažká realita v literatúre

Každodenný neveselý stereotyp opisoval *John Williams- Pět hospod, dva bary a jeden noční klub*, dobrým známym je v tomto smere aj *Charles Bukowski* a jeho prasácke poviedky, ktoré spoločne tvoria jeden veľký chliev. Nemôžem zabudnúť na môjho obľúbenca *Raymonda Carvera- Bud' už prosím tě zticha*, ponúka nám trochu nádeje a lásky, ktorá aj tak nakoniec prehrá. Prehrýzť sa cez takúto literatúru spôsobí posunutie hranice citlivosti, zocelenie ducha a uvedomenie si, že človek musí byť silný, pomôcť si troškou humoru a nadhľadu, čo je obdivuhodné. V inom prípade sa necháte vtiahnuť do čierno čiernej depky každodenných nezdarov. Tento typ literatúry ma povzbudil k vytvoreniu záberov ako mechanický sex páru,

osamelé pozeranie porna, dieťa s krabičkou cigariet a tiež záber s delfínom, ako si chce potiahnuť z cigarety. Tieto drobné smeti sa objavujú okolo nás. Ľudia si ich všímajú a buď sa nechajú citovo zdeprimovať, alebo si voči ním urobia filter, alebo si pred nimi zatvárajú oči, alebo sú úplní hrubci.

### 2.1.2 Odborná literatúra

Potrebovala som pevný základ, aby som ho ďalej mohla rozvinúť. Myšlienku, od ktorej som sa mohla odkloniť, ktorej by som mohla protirečiť, alebo aj súhlasiť. Moja predstava o vizuále filmu *Fragmenty* bola obrovská sieť, ktorá do seba zachytávala rôzne výtvarne štýly a rôznych umelcov. Potrebovala som nasýtiť oči, aby mohli vidieť ďalej za obzor. Niečo nové pre mňa, naučiť sa pracovať s farbami, ich kombináciami a kompozíciami, tiež tak s tvarmi, spracovaním detailov úplne inak ako doteraz. Svoj výtvarný prejav som potrebovala zjednodušiť, zjednoznačniť a vytvoriť tak pochopenie aj v minimalisme, aj keď som postupom času začala pridávať dekorácie a vzory.

Na pomoc som si zobrala knihu *Na čo se to vlastně díváme?*, v ktorej ma zaujali dve kapitoly a to primitivizmus a abstraktní expresionizmus.

V kapitole o primitivizme som sa dočítala, že Gauguin sa vzdal dekadencie a vymenil život na Tahiti, tak aj ja som sa rozhodla podobne. Rozhodla som zmeniť svoj výtvarný prejav za naivnosť, jednoduchosť a divokosť.

*„Obzvlášť populárním předmětem, jaký bylo možné najít v městských vetešnictvích i v etnografickém muzeu, byla vyřezávaná africká maska, předmět, který se stal nedílnou součástí DNA moderního umění.*

*Mladí umělci žijící koncem 19. století v Paříži se domnívali, že tyto vyřezávané totemy v sobě mají jednoduchosť a přímočarost, již oni sami už nedokážou dosáhnout, protože o své prvotní impulzy přišli vzděláním na uměleckých školách. „*

Mojim cieľom je, aby môj film nevyznel ako kriľavá nevkusná batikovaná handra, ktorá ešte aj spieva a tancuje. Vedúcou osobnosťou pre mňa bol Matisse. Zaujalo ma jeho neskoršie tvorivé obdobie od 1943-1953, kde sa od svojho štýlu presúva do moderného umenia.

Jeho počiatok začína maľbou Žena v klobúku, kde maľoval svoju manželku. Hodnotenie obrazu v dobe keď vznikol:

*„Madam M. měla být potěšena. Jenže když spatřila výsledek, radost neměla. Manžel zredukoval její tvář do podoby africké masky a vybarvil ji skicovitými tahy žlutých a zelených barev. Klobouk vypadá jako práce batolete, které se pokouší namalovat mísu tropického ovoce a její krásné vlasy jsou načmárány jedním dvěma tahy oranžovo rudé barvy, stejně jako obočí a rty. Pokud jde o šaty, ani s těmi se Matisse nijak zvlášť nepáral a jeho podání se blíží hadrům z výprodeje: mišmaš ležérně použitých křiklavých, nepřirozených barev. Obraz prakticky postrádá pozadí, sestává jen ze čtyř či pěti volně vybarvených ploch.“*

*(GOMPERTZ, Will. Na co se to vlastně díváme?: 150 let moderního umění v cukru letu. Přeložil Ladislav ŠENKYŘÍK. Praha: Nakladatelství Lidové noviny, 2014. ISBN 978-80-7422-300-6)*

Do časti z odbornej literatúry dávam úryvok zo zbierkového katalógu **Musea Kampa**, zbierka Jana a Medy Mládkových. Rozsiahla úctyhodná zbierka Československého moderného umenia, zameraného hlavne na Františka Kupku a Jiřího Koláře, viedla moje kroky k **Židly Magdalény Jetelové**. Toto moderné abstraktné dielo vyjadrené drevenou sochou stoličky ma uchvátilo svojou jednoduchou symbolikou. Tým že autorka použila predmet, ktorý je všeobecne známy a používaný, predmet, na ktorý sa aj zabudlo, na jeho potrebnosť, ktorá je už samozrejماً. Autorka predĺžila nohu stoličky, pridala jej niečo, ale na druhej strane jej ubrala z jej funkčnosti. Divák sa nad tým môže zaberat' do hĺbky a aplikovat' si na aktuálnu dobu alebo si môže z toho zobrať jednoduché ponaučenie.

*„Magdalena Jetelová se zabývala tématem židle už od počátku osmdesátých let. Pracovala se změnou jejího měřítka, aby vyjádřila absurditu určitých souvislostí, aby nás přiměla dívat sena předměty každodenní potřeby z nezvyklých uhlů pohledu. Její Židle vytesaná z jilmového dřeva se několikrát při zcela rozdílných příležitostech proslavila. Vnesla nový rozměr do zájmové výstavy Židle 20. století v Uměleckoprůmyslovém muzeu a Praze (1982), kde stála na schodišti. Uváděla tak výstavu designu, ale získala úplně jiný význam. Stala se symbolem podivnosti doby, když vítala návštěvníky s jednou nohou zdánlivě nesmyslně delší, aby nás přiměla k přemýšlení nad vztahy ve společnosti.“*

*Jiří Machalický, 2008*

*(MLÁDKOVÁ, Meda. Sbírký Musea Kampa: The Museum Kampa collection. Praha: Museum Kampa - Nadace Jana a Medy Mládkových, c2009. ISBN 978-80-254-3773-5.)*

Takisto ako Magdaléna Jetelová, tak aj ja vo filme *Fragmenty* využívam iný pohľad na každodenné prchavé veci, ktoré skladám za sebou a tak využívam absurdity, ktoré vytvárajú nový význam. Viem, že v dnešnej dobe film *Fragmenty* už nedostane hodnotenie podivný, pretože dnes sa hranica podivuhodnosti posunula oveľa ďalej a ľudia sú už imúnni voči takýmto atakom. Každopádne dúfam, že aj ja dosiahnem to, že sa divák zamyslí nad vzťahmi a fungovaním spoločnosti.

## 2.2 Animovaný film

Samozrejme ma ovplyvnili rôzne typy žánrov animovaného filmu, či už to boli krátke filmy, seriály alebo videoklipy, vo väčšine ich spájala téma a to reakcia na spoločnosť. Animácie sú z rôznych období, krajín, tiež využívajú rôzne vyjadrovacie prvky, niektoré sú nepriame a patetické, iné využívajú humor alebo verbálne slovo.

### Gerrit van Dijk

Svoju inšpiráciu nachádzam v tomto holandskom animátorovi, ktorý sa pohráva s rôznymi technikami, ako sú koláže, ktoré kombinuje s fotografickými obrázkami, ale aj s totálnou animáciou. Jeho snímky pojednávajú tému sociálnej nespravodlivosti a stávajú sa osobným vnútorným pohľadom na svet. Film **Butterfly** z roku 1975 využíva ploškovú animáciu a ukazuje motýľa lietajúceho po lúke, kde postupne pribúdajú budovy a motýľ už zostáva iba ako zberateľský vzácny kúsok. Jednoduchým spôsobom zobrazuje ťažkú tému človek verzus príroda, planéta a kam napredujeme. **Cube Man Cube** z roku 1975 ma zaujal aj po výtvarnej stránke, kde experimentuje znova s kolážou a kreslenkou. Po obsahovej stránke film rozoberá vzťah muža a ženy, od krásneho romantického začiatku vzťahu, až po neznesiteľnosť a vzájomnú deštrukciu. **Pas a Deux** z roku 1988 ma očaril svojou premenlivosťou, zmyslom pre rytmus a malými, rýchlymi vzťahmi medzi rôznymi meniacimi sa charaktermi. Tieto charaktery sú všeobecne známe a tvoria určité symboly, ktoré majú svoje význam. **Janneke** 1990 je význačný svojou priamosťou v obraze, či už tým, že zobrazuje akt muža a ženy alebo aj pôrod. Film sa nachádza v dvoch rovinách, jednu tvoria tieto háklivé témy a druhá je, akým spôsobom sú zobrazené. Film je poňatý s krehkosťou a rešpektom, je založený na pohybe liniek, ktoré nikdy nevytvoria celok, stále sa nachádzame iba v detaile. Kamera sa krásne hýbe a hudba a zvuk to všetko dokresľujú, divák nepotrebuje nič viac, aby to prečítal a precítil.

### Zdenko Gasparovich – Satiemania

Satiemania je veľmi výnimočné filmové dielo, svojím experimentálnym štýlom rozdeľuje divákov na dva tábory. Tí, ktorí dej príliš chcú pochopiť a za každým rohom hľadajú príbeh, zmysel, odpoveď na to čo sa deje v obraze. Po skončení, alebo už aj v polovici si chytrý divák uvedomí, že žiadne vysvetlenie neprichádza a zhodnotí to ako jeden veľký mix všetkého, poprípade zhodnotí že tam boli prostitútky. Film Satiemania je kultové experimentálne dielo zamerané na menšiu skupinu divákov. Hľadá obecnosť, ktoré prijme jej rozhádzanosť jej nezáväznosť a hlavne atmosféru. Nie je tam lineárny príbeh a ani žiadna hlavná postava. Film je melancholicky ladený a spolu s poetickou hudbou vytvárajú jeden veľký pocitový vodopád, ktorým sa má divák nechať spláchnuť a nie v ňom plávať. Je to môj obľúbený film a inšpirácia, odkedy som ho prvýkrát videla. Okrem obsahovej stránky pozitívne vnímam aj výtvarnú časť diela, ktorá je tiež poňatá voľne, využíva suchý pastel a anatómia postáv je tiež v niektorých okamihoch dobre odviazaná. To môžeme vidieť na tvárach zobrazených žien, ktoré akoby boli vrastené do pozadia, do svojho času a priestoru. Pre toto dielo je hudobná zložka veľmi dôležitá, môžeme si všimnúť, že všetko ide do rytmu, hlavne chôdza a v druhej polovici vidíme ako udierajú postavu tiež do rytmu. Počas celej dĺžky nás sprevádza hudba, ale nevnímame to ako videoklip ale ako doprovod k filmu. Túto geniálnu vyváženú spoluprácu hudby a obrazu som sa snažila dosiahnuť vo filme Fragmenty, čo sa aj podarilo a nevznikol z toho videoklip.



(<https://one1more2time3.wordpress.com/2010/01/25/zagreb-film-5/>)

**Ralph Bakshi – Fritz The Cat, Heavy Traffic**

„Animovaný film nie je len pre deti. Nezávislý film dokáže naplniť kinosály. Divák animovaného filmu znesie vulgárnosť, explicitný sex, ostrú satiru aj krvavé násilie. V animácií sa ponúka aj iný realizmus ako je ten od Disneyho rozprávkový. Zabrať dostáva aj Disneyho koncepcia zjemnených paralel ľudského sveta vo zvieracej ríši, pretože Bakshiho perverzné a násilné zvieratá nič ľudského rozhodne neidealizujú, práve naopak.“

(HOMO FELIX, odborný časopis o animovanom filme, ISSN 1338-2268, číslo 2/2011, kapitoly z dejín svetovej animácie, Ivana Laučíková: Ralph Bakshi)



(<http://movieguy247.com/iMovies/index.php/blog/cool-cult-flicks/>

1716-fritz-the-cat)

Oslnila ma priamosť a štýl tohto vyprávania, odкрýva pravdy o ľuďoch, o tom, že tento svet naozaj nie je celý ružový a ideálny. Diela môžeme považovať aj za autobiografické, kde nám autor odkrýva sám seba, čo videl a čo zažil. Stali sa prelomové a revolučné v animovanom filme, kde doposiaľ vládol iba mier a láska na vrchole s detským divákom.



### Symphony no. 42 – Réka Bucsi

Tento krátky animovaný film, ako prvý vo mne zasial semiačka predstavy o tom, ako by som chcela spracovať svoj magisterský film. Prvýkrát som ho videla na festivale Anifilm v Třeboni, druhýkrát som ho videla tiež tam, pretože ma neuveriteľne zaujal, až tak, že som do kina išla na druhý deň znovu. Tretíkrát som ho videla na Fest Anči v Žiline, to bolo o mesiac neskôr. Aj keď si presne neviem poskladať príbeh tohto filmu a každý si ho môže preložiť inak, určite v ňom každý nájde nejakú tú „symboliku“. Symphony no. 42 je krásny trip do surrealistického sveta plného paradoxov. Hlavnými protagonistami sú zvieratá, ktoré reflektujú dnešný moderný svet. Film je niečo medzi drámou a sarkazmom, kde divák prechádza štádiami smiechu z absurdít a neskôr smútkom z uvedomenia si toho, čo nám to ten obraz naznačuje. Film je nelineárny a zábery nám prepájajú buď zvuková zložka, alebo tá obrazová, tiež môžete postrehnúť, ako autorka pozmenila základné vlastnosti, charaktery javov ako napríklad, keď sa balón zastaví na hrane záberu, alebo tekutá podlaha, z ktorej sa vynorí hroch, alebo ovečka s jej nekonečnými vlnami. Vidíme nekonečnú fantáziu, ktorá zdeformovala bežné situácie a premrštala ich do nového sveta.



(<https://www.shortoftheweek.com/2016/02/09/symphony-no-42/>)

## 2.3 Výtvarno

Dnešná moderná doba nám ponúka oveľa viac informácií, či už v tej textovej forme alebo tej obrázkovej. Máme možnosť si urobiť účty na rôznych stránkach a stať sa odoberateľmi, záleží len na nás, aký filter si nastavíme a čo presne chceme sledovať. Farebné, monochromatické, veselé, temnejšie, digitálne umenie, alebo to klasické, je toho kvantum, čo nám ponúka globálne prepojenie. Behance, tumbler a instagram sú platformy, na ktorých aj ja sama prezentujem svoju prácu a tiež mi ponúka možnosť čerpať nové nápady. Veľmi dlho som sa bránila takýmto vplyvom a odmietala som si pozerat' novodobé trendy, techniky a rôzne štýly. Myslím, že keby som ostala pri odmietavom názore, môj výtvarný rozvoj by bol omnoho pomalší. Tvorca nesmie stratiť svoju úctu a stať sa iba obyčajným plagiátorom, musí zobrať tieto informácie a prepracovať ich v svoj úžitok, no stále musí vedieť prečo a ako to robí a byť originálny. Výtvarníci, na ktorých som takto narazila a chcem upozorniť, boli Gosia Herba a Camilla Perkins.

## Gosia Herba

Je už jedno desaťročie známa poľská ilustrátorka, spolupracuje s knižnými a hudobnými vydavateľstvami, magazínmi a reklamnými agentúrami. Jej výtvarný prejav je taký silný a originálny, že si vytvorila svoj rukopis, ktorý je vyhľadávaný a cenený aj v komerčnej sfére.

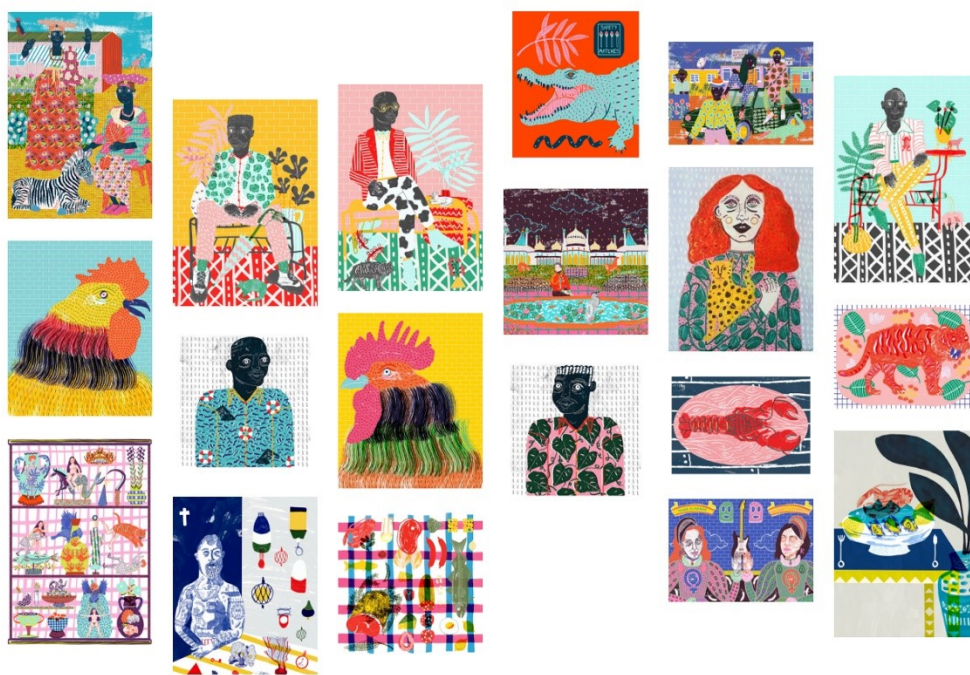
Základom jej štýlu je geometrický grafický prejav, ktorý vás nenudí sterilnou presnosťou, je to taký veselší a hravejší picassovský šálok čaju. Na prvý pohľad je jednoduchá a čitateľná, no keď sa dlhšie pozeráte, vidíte, ako je všetko prekombinované, ako sa vrstvy prekrývajú a vytvárajú obrazce. Všetko to dopĺňa harmonický výber farieb a textúra alebo vzory. Síce v ilustráciách sú iné kompozičné pravidlá, a často sa stretávame s formátom na výšku, aj tak ma dokázala ovplyvniť tým, ako vyberala pomery a kontrast veľkosti medzi objektami, ktoré zobrazovala. Veľmi veľké veci sa stretávali s veľmi malými, alebo bol obraz zahľtený veľkým množstvom objektov a farieb, no stále sa jej podarilo dať dôraz tam, kde bol potrebný.



(Gosia Herba, <http://gosiaherba.tumblr.com>)

## Camilla Perkins

Anglicka ilustrátorka a maliarka nachádzajúca nápady v každom človeku, vo flóre a faune. Výnimočnosť prikladám spôsobu, akým využíva rôzne vzory, ktoré medzi sebou kombinuje a naplňa nimi obraz až po okraj. V prvých štádiách môjho filmu, keď som navrhovala vizuál, snažila som sa tiež pracovať s rôznymi vzormi, no nakoniec som sa rozhodla iba pre jemnú textúru, ktorú zanechávajú štetce. Tento ústupok som spravila na základe čitateľnosti filmu, aby som zbytočne nezavádzala diváka niekam, kam nechcem. Tento ústupok som vyvážila výberom krikľavejších a divokejších farieb. Preplnenosť objektov v obraze ma inšpirovala ku komponovaniu pozadí záberov vo filme, kde som využívala veľa vrstiev, ktoré sa medzi sebou prekrývali, a tiež aj ich zložitosť a hustotu.



( Camilla Perkins, <http://www.camillaperkins.com> )

Výtvarné umenie, ktoré viedlo moje kroky tam, kde som teraz, ešte pred rolovacou érou dopadajúcej žiary na naše tváre, bola určite klasická forma výtvarného umenie koncom 19. storočia a počiatkom 20. storočia. Príchod impresionizmu a „experimentálneho“ umenia skvele opisuje: **E. H. Gombrich** v jeho **Příběh umění**.

*„Jakýsi humoristický týdeník roku 1876 napsal: Pět nebo šest bláznů, mezi nimi i jedna žena, se dalo dohromady a teď tam vystavuje své práce. Viděl jsem tam lidi, kteří se před těmi obrazy prohýbali směchy, avšak když jsem je spatřil, krvácelo mi srdce. Tito rádoby umělci se nazývají revolucionáři, „impresionisty“. Vezmou plátno barvu a štětec, napatlají na něj nahodile několik barevných skvrn a pak se pod to podepíší. Je to halucinace stejného druhu, jako když chovanci blázince seberou na cestě kamínek a domnívají se, že našli diamant.“*

*(GOMBRICH, E. H. Příběh umění. Praha: Argo, 1997. ISBN 80-7203-143-0.)*

Touto citáciou nechcem povedať, žeby som bola nejaká revolucionárka, ale práve naopak, že som skôr ten chovanec s plnými rukami kamienkov, o ktorých tvrdím, že sú to diamanty. Užívam si slobodu a strnulosť a pravidlá zahadzujem (samozrejme nie všetky) . Pridávam hodnotu každodennosti a premenlivosti a hlavne banálnym obyčajným veciam.

*Roku 1905 vystavovala v Paříži skupina mladých umělců, kteří pak vešli ve známost jako Les Fauves, což znamená „divá zvíř“ nebo „divoši“. Vděčí za tento název zjevné lhostejnosti vůči přirozeným tvarům a své zálibě v intenzivních barvách.“*

*(GOMBRICH, E. H. Příběh umění. Praha: Argo, 1997. ISBN 80-7203-143-0.)*

Najznámejšia tvár tohto divokého a neudržateľného smeru bol Henri Matisse, ktorý aj mňa podnietil v mojom výtvarnom štýle. Najväčší dopad na mňa malo Matissové obdobie tesne pred smrťou, keď už bol chorý a nemal ovládnuť olej na plátno, ale ako on hovoril, maľoval nožnicami. Významné pre toto siluetové obdobie bolo ako Matisse vyberal farby, bola to ako súťaž o to, ktorá bude pestrejšia, viditeľnejšia, ktorú si človek ako divák všimne skôr. Ale vieme, že farba sama o sebe by nikdy nevytvorila takýto neoveriteľný celok, že jedine farby v spojení dokázali vytvoriť tak harmonické diela. Siluetami predmetov a ornamentálnosť vytvárala v náznakoch všeobecne známe veci, v ktorých sa divák vyzná a dokáže si vytvoriť predstavu o tom, čo sa deje v danom výtvarnom diele. Matissovi sa podarilo vytvoriť úplne nové svety z týchto jednoduchých vystrihovačiek. Dívať sa na jeho obrazy je ako dívať sa na ohňostroj života.



*(Henri Matisse – Sorrow of the king,*

*<https://www.henrimatisse.org/sorrow-of-the-king.jsp>)*

20. storočie nám prinieslo veľa nových smerov, ktoré otvárajú priestor hlavne teoretickému pozadiu výtvarných diel, keď už dokonalá realistická maľba ako remeslo ide do pozadia a na scénu prichádza skôr myšlienka, dôvod prečo vzniklo dielo, prečo je to unikát! Do popredia prichádzajú manifesty a nové pravidlá, ktoré sa menia spolu s príchodom rôznych výtvarných štýlov. Abstrakcia a expresionizmus - tieto dva umelecké štýly som objavila a nepustila. Ďalší umelci ako Karel Apple, Williem de Kooning a Vasilij Vasilievič Kandinskij zaujali moju netrpezlivú a akčnú myseľ.

## Karel Appel

„Ústřední postava s démonickým výrazem upíra své oči a cení zuby na diváka. Barva, nanesená s charakteristickou razancí v tlusté vrstvě a ráznými tahy, vytváří drsný a surový dojem obrazu, který však obsahuje i humor a dětinskost. Appel nachází osvobozující a téměř smyslový zážitek v samotném procesu nanášení barvy. S potěšením kombinuje syrovou sílu tahu nespoutaných barev s divošskými, provokujícími tématy.“

(Kniha výtvarného umění: <>art book. Brno: Computer Press, c2003. ISBN 80-251-0014-6.)



(Karel Appel , [https://a.1stdibscdn.com/karel-appel-sculptures-flying-fish-for-sale/archivesE/upload/a\\_7253/a\\_27371411523727409401/Flying\\_Fish\\_master.jpg?width=768](https://a.1stdibscdn.com/karel-appel-sculptures-flying-fish-for-sale/archivesE/upload/a_7253/a_27371411523727409401/Flying_Fish_master.jpg?width=768))

Táto jednoduchosť a detskosť, vyjadrená v základných farbách, ma chytila do svojej siete a ukázala mi novú krásu. Poetickosť, detská naivita a obyčajná primitívnosť vytvára genialitu jeho obrazov. Karel Appel tak vytvoril svoju vlastnú realitu plnú dynamickosti, či už je to spôsobom nahadzovania farieb, alebo rýchlymi líniami, ktoré ich dopĺňajú. Nespútanosť cítime tiež z výberu farieb, ktoré vytvárajú pocit, že sú vytlačené z tuby priamo na plátno. Túto detskú dimenziu posunul ešte ďalej, keď začal vytvárať sochy. Tak sa neuveriteľne plochá až grafická maľba zhmotnila v priestore. V priestore bola uvedená na spôsob vrstvenia farby, ktoré boli na seba iba naukladané a sem tam bolo naozaj niečo viac priestorové. Sú to potešujúce diela plné iskrivej energie, ktoré mi dodávali odvahu odtrhnúť sa z reťaze.

**Vasilij Vasilievič Kandinskij**

„Barvy, linie, tvary, kopce a kozáci s kopími se prolínají v této zvláště okouzující částečně abstraktní malbě. Jednoduchá kompozice skrývá mnoha krásy, volné tahy štětce působí ve-sele. Kandinskij věřil, že pravý umělec se snaží vyjádřit pouze vnitřní, základní pocity. Během studia práv v mnichově si Kandinskij uvědomil svůj umělecký talent a stal se jedním z prvních a nejvýznamnějších průkopníků čistě abstraktního malířství. Kandinskij objevil sílu abstraktního umění, když viděl „neobyčejnou krásu, zářící vnitřním jasem“ v jedné abstraktní malbě, pak si teprve uvědomil, že je to jeho vlastní obraz postavený vzhůru nohama.“

(Kniha výtvarného umění: <>art book. Brno: Computer Press, c2003. ISBN 80-251-0014-6.)

Tak ako Kandinskij veril, že pravý umelec by mal vyjadrovať umeleckým dielom svoje pocity, tak aj ja som do svojho audiovizuálneho diela nasekala pocity, ktoré som kedy mala. Pocity, vnemy, alebo niečo zastrčené úplne ďaleko v hĺbke mozgu. Tak ako city môžu byť nevysvetliteľným hlúčikom emócií, tak aj môj film je hlúčikom takých akcií a reakcií, ktoré v nás vytvárajú tornádo zmiešaných, zauzlených pocitov. Náhodné impulzy, ktoré sa stretávajú a narážajú do seba a nechávajú divákovi možnosť sa im podriaďiť.



(Vasilij Vasilievič Kandinskij, Štvorce s koncentrickými kruhmi, <http://www.wassilykandinsky.net/work-370.php>)



Obraz ktorý ukazujem v prílohe nie je kompletne dielo, ale iba štúdia farieb, ktoré Kandinskij používal vo svojom tvorivom procese ako podporný materiál, sa stal jedným z najznámejších jeho obrazov. Kandinskij nepovažoval farby iba ako vizuálny prvok, ale považoval sa za „synaesthete“ počula farbu a videl zvuky.

## 2.4 Humor

Humor, žánr, komédia. Doteraz som nemala skúsenosť s týmto žánrom, väčšinou som sa uchýľovala k niečomu temnému, depresívnemu, nie úplne negatívnemu, ale ani nie pozitívnemu. Môj bakalársky film bol úplná temnota, či už po vizuálnej stránke alebo aj tej obsahovej.

Ja osobne sa rada smejem a veľa ľudí mi vraví, že som vtipná. Mnohí z nich ma povzbudzovali, aby som svoju humornú stránku vložila do svojich animovaných filmov. Môj humor zasahuje až do takej menšej recesie, občas viem byť naozaj ironická až krutá. No čo už k tomu dodať, treba mať po ruke nejaký štít, aby sa človek dokázal ubrániť. Na druhej strane naozaj ľuďom nechcem ublížiť, len občas si neuvedomím, ako ďaleko dokážu slová zájsť. Každopádne sa stále nájde skupina ľudí, ktorí sa dokážu zabaviť aj na takomto humore. Väčšinou je žánr komédie určený pre širšiu skupinu divákov, ale môj film je skôr zameraný na menšie publikum. Uvidíme, ako to diváci prijmu. Svoj humor si cibrim na rôznych zdrojoch ako je stand up comedy a to C. K. Louise, humorné obrázky z Toiletpaper magazine, alebo vtipné a kruté stripy Joan Cornellà.

*„Je jedna stará pani v mým susedstvi. A pořád venčí svého psa. Je velmi stará. Jenom tam tak stojí a je stará. A ten pes neustále bojuje s gravitací, každý den... A ti dva spolu.. Ten pes má zakalené oko a ona má zakalené oko. A oni tam tak stojí a sleduju co se děje na ulici ve dvou dimenzích dohromady. Vidám tyhle dva každou chvíli, a vždycky, když je vidím, tak si pomyslím: „bože, doufám že ona umře jako první.“ Doopravdy. Doufám, že ona umře první, pro její dobro. Protože nechci, aby přišla o toho psa. Myslím, že by nebyla schopná to zvládnut. Protože ten pes ani neví o té staré paní.....“*

*(C. K. Louis, Oh my God , 2013)*

Stand up komediant **C.K. Louis** sa vyznačuje svojím veľmi čiernym humorom, tiež holduje rasovým a sexuálne zameraným vtipom. Svoje vtipy zakladá z bežných každodenných situácií, s ktorými sa stretáva. Svojimi vtipmi občas nastavuje zrkadlo spoločnosti, ktorá sa na tom baví. Vtipkuje o partnerských vzťahoch, o tom, ako starne, o deťoch, o jedle, o manželke....Každopádne, niekomu môže jeho humor prísť príliš vulgárny, alebo hrubý a hlúpy. Presne tento druh humoru spája jeho fanúšikov a divákov s ním.

### Toiletpapermagazine

Tu je pracovanie oveľa veselšie a farebnejšie a okrajovejšie ukazuje hlúposť dneška. Toilet paper magazín nie je textový magazín, v ktorom sa dozviete noviny, alebo si prečítate interview s nejakým návrhárom alebo podobne. TP magazín funguje ako vizuálne dielo samo o seba, je to kolekcia fotografií. Na jeho tvorbe spolupracovali dvaja Taliani Maurizio Cattelan a Pierpaolo Ferrari. Spolupracujú aj s inými umelcami. Magazín ma zaujal svojimi absurdnými kombináciami predmetov a akcií spracovanými do fotografickej formy. Pre priblíženie by som to zaradila do skupiny s Banksym a bratmi Chapmanmi. Moderné surrealistické spracovanie, kombinácie predmetov a akcií, ktoré neprichádzajú do úvahy v reálnom svete, pritiahli moje oči. Moja myseľ začala dychtiť po hlbšom zmysle týchto diel. Niektoré z nich tvoria iba farebnú recesiú a pobúrenie kombináciami, ale stále sa medzi nimi nájdu aj tie, ktoré v sebe nesú nejaké posolstvo. Väčšina týchto diel v sebe ukrýva druhý zvrät, ktorý nás posunie ďalej, než iba vizuálna stránka. Prilákalo ma tiež farebné spracovanie, výber pestrých kontrastných farieb. Kombinuje sa fotografia a grafika, väčšinou obrazy pôsobia veľmi plošne pretože využívajú beztieňové svietenie, alebo veľmi ostré tieň.



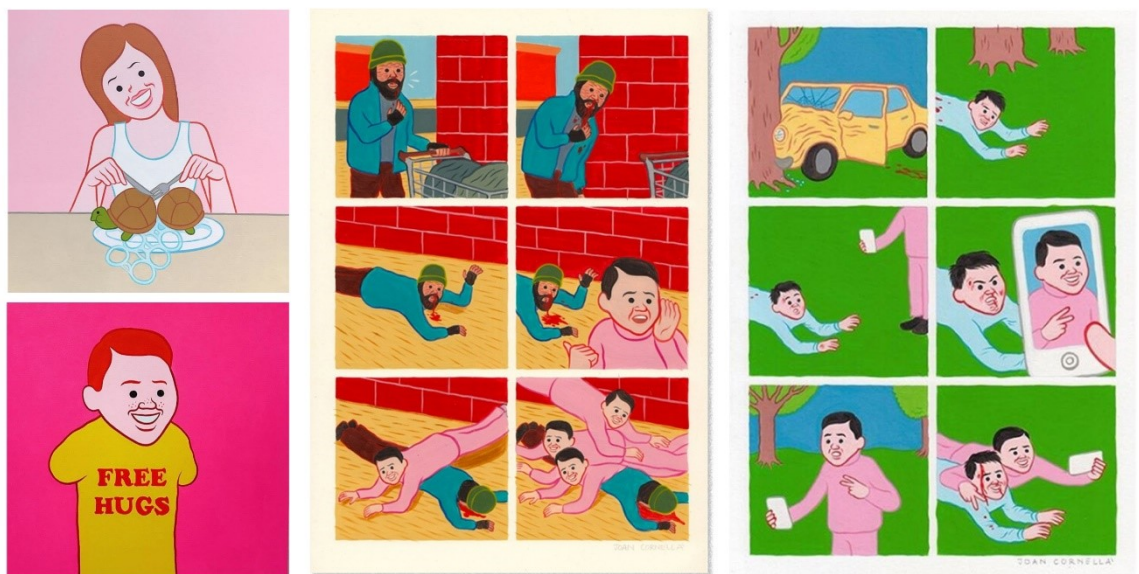
(Toiletpaper Magazine, <https://www.artandcommerce.com/artists/photographers/Maurizio-Cattelan--->

[Pierpaolo-Ferrari/Publications/ZEIT-Magazin-Diary](#))

**Joan Cornella Vázquez**

Karikaturista a ilustrátor známy svojim znepokojujúcim, surrealistickým humorom a čiernymi humornými komiksami, ako aj umeleckými dielami. Jeho práca je často označovaná ako rušivá alebo bezohľadná. Prostredníctvom zjednodušeného vizuálneho jazyka je schopný používať satiru, aby tak mohol komentovať zlovestnú a často zúfalú stránku ľudskej prirodzenosti. Zapodieva sa témou sociálnych médií, politikou, potratmi, závislosťou a rodovou problematikou, viac menej žiadny subjekt nie je obmedzený.

Na prvý pohľad sa zdá, že práca Cornella je veselá a hravá, vďaka výberu pestrých farieb a usmievaným tváram, ktoré sa neprestajú usmievať, aj keď sa im deje niečo zlé. No po prvom dojme prichádzame na to, že obraz má znepokojivý morbidný dej. Diváci tak musia zdieľať určitú dávku skepticizmu a cynizmu spolu s autorom, aby prišli na chuť to-  
muto cynickému humoru, ktorý v sebe nesie stále štipku posolstva.



(Joan Cornella, <https://www.instagram.com/sirjoancornella/>)

## **II. PRAKTICKÁ ČÁST**

### 3 REALIZÁCIA

#### 3.1 Začiatok realizácie

Začiatky sú vždy najhoršie. Na začiatku to tak ale nebolo, tešila som sa z námetu, ktorý som vymyslela a začala som zbierať postupne tie odrobinky, tie fragmenty, ktoré sa v mojom filme *Fragmenty* mali objaviť. Postupne som pátrala, spisovala a prežívala. Začala som popritom robiť aj výtvarné návrhy, ktoré boli niečím úplne novým, čo som doposiaľ ešte nerobila. Spolu s tým prišli aj moje pochybnosti. Vyšla som zo svojej komfortnej zóny čierno atramentovej perokresby. Spolu s týmto nadobudnutým pocitom som sa musela pasovať s ďalšou úlohou, a to spísať poriadny scenár, ktorý bude mať hlavu a päť a všetko urobiť perfektne a ešte aj vysvetliť, prečo to robím. Začala som o sebe a o svojom filme pochybovať. Pociťovala som neuveriteľný tlak, že môj film musí byť perfektný a nie je miesto na chyby. Nie je priestor na to, aby som skúšala niečo nové. Celé to bolo naozaj pre mňa nové. Tieto tieň v mojej hlave vyvolali vo mne nechut' sa nejako „umelecky“ profilovať, prezentovať. Prestala som mať záujem sa nachádzať v jazierku, kde stále musíte niečo vedieť, alebo vidieť niečo zaujímavé, alebo stále niečo robiť, stále kresliť, neustále niečo vymýšľať. Prestala som mať o to záujem, pretože som si začala myslieť, že mi to nejde, a že nič neviem. Došla som do štádia keď už som nevedela, čo mám robiť a nariekanie v mojej izbe zahájilo stagnáciu a deštrukciu. Po polroku pracovania na mojom magisterskom filme, ktorý začal nadšením, som zdupkala na východ Slovenska a rozhodla sa, že animáciu nechcem robiť. Už nikdy. Predĺžila som štúdium. Pri tvorení filmu vznikla diera, ktorú vyplňal život šťastím, smútkom, skúsenosťou a novými obzormi.

Východ Slovenska. Akonáhle som prišla do svojej izby plnej obrazov, nastalo rozhodnutie ich všetky, VŠETKY dať dole. Nemohla som sa na ne ani pozeráť. Počas tohto obdobia som sa ceruzky ani farieb nedotkla. Rozhodla som sa mať sliedky a záhradku. Prišla som na kopec vecí, napríklad, ako ťažké je vypestovať mrkvu. Hlavne, keď nemáte poličko, kde ju zasadiť. Veľmi mi pomohlo, keď som začala rýľovať neobrábanú pôdu, čo bola zarastená lúka. Toto nekonečné kopanie a počúvanie hudby bolo viac než uvoľňujúce. Aspoň tam sa človek v kuse necítil ako debil. Nadobudla som pocit, že som slobodná. Po nejakých troch mesiacoch som si našla prácu v totálne zafajčenej kaviarni (vtedy som už nefajčila). Prišla som na to, že práca v takomto podniku, kde si „východoslovenskí bussinismi“ pokladajú kľúče od auta na najviditeľnejšie miesto, aby všetci ostatní videli že chlapec má na BMW, ma vôbec, ale vôbec nenaplnila. Na tomto východnom pobreží Slovenska to naozaj nie je

exkluzívne, v mojom okolí nebola žiadna pekná kaviarnička s RAW koláčikom, alebo kultúrne založená krčmička, kde sa deje nejaký underground. Na začiatku môjho hluchého obdobia som presne potrebovala niečo také, no po určitej dobre sa pristihnete, že bez nejakých popudov strácate to, čo vás zaujíma.

Do môjho vnútra prichádzali maličké impulzy s myšlienkami na animáciu. Postupom času silneli a silneli. Začala som mať pochopenie aj pre samú seba. Aj keď nie vždy sa to dá udržať. Prestala som sa nútiť byť perfektná. A zrazu mi vesmír poslal jednu krásnu zákazku pre Ľubovniansky hrad. Tento projekt ma vytrhol z nechuti voči sebe a animácií. Prišla som na to, že ma nemusí baviť všetko, čo sa týka animácie, že nemusím byť stále na všetkých pozíciách ako scenárista, dramaturg, výtvarník, animátor, režisér. To ma potešilo asi najviac. Potešila ma aj práca s tímom a hlavne som sa prestala toho báť. Tento projekt znovu oživil fénixa v mojom vnútri, kde bol samý popol. Vrátilo mi to trošku sebavedomia a chuť robiť animáciu sa navrátila. Prišla som na to, že vlastne nič iné ani neviem a nechcem robiť. Je fajn vidieť svoju animáciu v reálnom živote a ešte lepšie je, keď to nie je úplná trapošina, ktorú vám zákazník zohavil. Je to pre mňa asi najväčšia motivácia, prísť na to, že som aj užitočná.

Moje sedemmíľové čižmy ma nenechali dlho v tejto krásnej a zabudnutej časti Slovenska, ktorá občas pripomína aj kocúrkovo. Možno aj vďaka tomu som chcela čím ďalej, tým viac ukázať v mojom filme, že ľudom mierne povedané preskakuje .

Prúd ma znova odniesol na nové miesto, kde mi pristrihli hrebienok. Londýn. Znova nadobudnuté sebavedomie a viera v to, že tuná môžem žiť svoj sen sa postupom troch mesiacoch postupne rozpadávali. Londýn mi ukázal veľa úžasných vecí, ktoré ma posunuli ďalej, či už malými schovanými galériami, ktoré vám vnášajú nádej do duše, že aj vy by ste raz niekedy takto mohli tu.... alebo každodennou možnosťou nájsť miesto, kde si môžete stále vypočuť nových a nových hudobníkov, alebo si môžete sadnúť do double-decker a jazdiť po uliciach a kochať sa premenlivou architektúrou. Určite ma naučil trepezlivosti a pripomenul mi, čo mám rada na slovenskom kocúrkove. Londýn mi ukázal pojem konzumu, tak prehnaneho konzumu, že vás donúti uveriť, že je to totálne nezastaviteľné a nezmeniteľné a správne. Samozrejme, že je Londýn voľné mesto, v ktorom vás nikto nebude hodnotiť a naozaj môžete byť taký, aký chcete byť. No občas sa človek zamysli nad tým, že za akú cenu. Super moderné názory, ktoré zatracujú prirodzenosť človeka a jeho prostredia. Neexistujúci čas, priestor, intuícia. Zhodnotila som to tak, že aj hlúposť aj inteligencia sa dá nájsť v každom z týchto protihlých miest. Po všetkých tých vnemoch, ktoré som nadobudla za posledný

rok, s nadobudnutými novými myšlienkami, ktoré by som chcela ukázať vo svojom filme som sa pustila do práce.

### 3.2 Tvorba vizuálnej podoby

Film *Čo sa stalo v cirkuse*, ktorý som zhotovila dva roky dozadu, bol môj odrazový mostík. V ňom som si vyskúšala prácu so zhotoveným podkladovým materiálom, ktorý som skenovala a potom digitálne spracovala. Vo film *Fragmenty* používam rovnaké materiály, ale mením farebné variácie. V prvých fázach som si robila škice, no vôbec mi to nepomáhalo, pretože som zase nevidela farby. Začala som návrhy spracovávať v digitálnej podobe, kde som priamo používala naskenované materiály, ktoré mali už svoju farbu a textúru. V takejto podobe sa mi pracovalo oveľa lepšie a videla som, ako to všetko medzi sebou spolupracuje alebo nespôsobuje.

Pri navrhovaní záberov som mala problém odstrániť vsugerovanú plochosť obrazu. Obrazy som už nechcela mať iba v 2D rozmere, ale naozaj som chcela využiť možnosť skladať tieto vrstvy do 3D prostredia.

Neväčšími úlohami bola práca so siluetou, textúrou a farbou.

Hľadala som cestu, ako iba siluetami znázorňovať veci tak, aby boli čitateľné a jednoznačné. Vtedy som si spomenula na hodiny s pánom Zemanom, keď sme mali vystrihovať z papiera. Je to až neuveriteľné koľko možností tam je a ako sa dá vyčítať charakter z takéhoto minima.

Samozrejme ešte aj pohyb dokresľuje charakter.

Aby sa objekty rovnakej farby nezlievali dokopy, využívala som textúru, ktorú som rotovala a hľadala je správny uhol. Textúru som spojila s objektom, aby sa spoločne hýbali a podporili tak rôznosť medzi sebou. Napríklad, ak som textúru pozadia dala horizontálne, tak textúru postavy v popredí som dala vertikálne. Rozhodovala som sa, či budem používať iba textúru vytvorenú štetcom, alebo aj iných charakterov. Pri škicovaní som skúšala rôzne variácie, ale obraz začal dostávať nádych koláže a tým smerom som sa naozaj vybrať nechcela. Nakoniec vo finálnej verzii ostala jediná odlišná textúra a to v zábere s delfínom, kde leží na pláži. Textúra na pláži podporila čítanie obrazu, aj keď je farba piesku zelená, divák sa orientuje v tom, že sa delfín plazí po pláži.

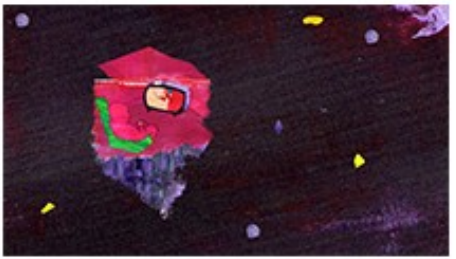
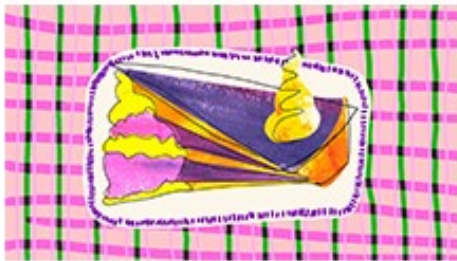


Siluety objektov, keďže sa nachádzame v takom surrealistickom svete, kde sa stretávajú ľudia, zvieratá alebo vymyslené postavy, je veľmi podstatné, aby diváka nerušilo kódovanie obrazu.

Musela som prinútiť diváka, aby hneď na začiatku pochopil, že má odlepiť päty z reálneho sveta a odletieť na tú moju planétu. Hneď v prvom zábere máme zvieratko, ktoré nám môže pripomínať líšku, no má fialovú hrivu a blesk cez oko ako David Bowie. Ďalšie zábery to iba potvrdzujú, žena s obrovskými fialovými vlasmi, od ktorej odchádza kamera až do záberu s vodou. V tomto okamihu by mal byť divák úplne presvedčený o tom, že som sa iba inšpirovala realitou. Tým pádom aj tvary môžu byť zdeformované alebo premrštené. Pôvodný plán siluet bol viac geometrický, ale lahodnejšie môjmu oku boli viac organické tvary, ktoré sú vystrihnuté čistým rezom. Tieto náhodné tvary oveľa lepšie fungujú s myšlienkou môjho filmu, ktorá zobrazuje iba fragmenty a chaos.

Základnú škálu farieb som zložila zo šiestich pôvodne naskenovaných podkladov. Skenovala som to na starom skenery, ktorý mi prehnal farby a dal im taký krikľavý nádych. Na začiatku som ich používala s predstavou, že ich potom vymením za originálne farby, no potom sa mi to začalo veľmi páčiť a dodalo to filmu ešte ostrejšiu chuť. Každý záber má svoju farebnú škálu, aby si divák zapamätal jeho atmosféru a počas vývinu filmu videl, ako sa medzi sebou prepájajú. Pozadia medzi zábermi sú podobné, no líšia sa vo farebnom prevedení a rozložení. Napríklad záber s dieťaťom a čivavou majú rovnaké pozadia, no iné farebné ladenie. Taktiež záber chlapíka ktorý sa ide odstreliť a kiwiho vtáčika sú prepojené pozadím. V pozadí dominuje námet akejsi džungle, či už tej prírodnej alebo architektonickej, ktoré na konci filmu zaobalí pohľad z vesmíru.

Vo fáze navrhovania vizuálu som bola rozhodnutá, že ostávam iba pri vystrihnutých objektoch bez žiadnej linky.



### 3.3 Tvorba storyboardu a animatiku

V tejto časti svojej teoretickej práci budem opisovať veľký význam storyboardu pri realizácii môjho filmu. Všetky moje myšlienky a nápady boli napísané, nastala chvíľa, keď som potrebovala vyskúšať, ako medzi sebou dokážu fungovať. Keďže môj scenár bol veľmi skromný a zredukoval sa iba na bodový scenár, ktorý mi oveľa viac vyhovoval, mala som v pláne už takto priamo riešiť strih a zápletku filmu spoločne s mojím strihačom a dvorným poradcom. Už v tomto okamihu môj strihač videl potenciál v mojom filme, a pustil sa do neho plnými silami. Nakreslené kartičky sme rozložili po podlahe a začala som vysvetľovať, čo ktoré znamená a kam to postupuje. Strihač mi radil či už po dramaturgickej strane alebo veľkosťami záberov, ale aj po obsahovej stránke. Spolu sme premysleli niektoré zábery, alebo ich posunuli ešte ďalej. Takto sme spoločne vymysleli aj prvú základnú strihovú stránku. V tejto základnej fáze som už mala na storyboade navrhnuté kompozície a približné tvary objektov v záberoch. Pridávam náhľad použitých a aj nepoužitých záberov spolu s prvými výtvarnými návrhmi.





Animatik som vytvorila pomocou nakresleného storyboardu, obrázky som naskenovala a zoradila v poradí, v akom som potrebovala. Pridala som farby, aby som vedela, ako budú farebne spolupracovať zábery medzi sebou. Takto spracovaný animatik nabral formu, ktorá mi pomohla pri vyberaní farieb.

### 3.4 Animácia

V tejto fáze už len bolo potrebné všetko naanimovať. Na spracovanie filmu *Fragmenty* som si vybrala software Adobe After Effects, v ktorom som doposiaľ animovala všetky svoje filmy. Na túto fázu som sa tešila najviac, pretože som chcela vyskúšať nové veci, ktoré som sa naučila, ako napríklad pohyb kamery v 3D prostredí s nastavením hĺbky ostrosti. Ďalší nástroj, ktorý často využívam pri animácii je plug-in Duik ktorý pomáha pri vytvorení obratnej kinetiky, samozrejme využívam aj základné efekty ktoré sú už pribalené v programe After effects.

Pohyb kamery som použila hneď v prvom zábere, kde prechádzame cez titulky zakomponované v džungli stromov, až kamera príde k zvieratku. Vytvorila som tak pokojný vstup do filmu a dala priestor divákovi oboznámiť sa s prostredím.

Kameru používam najviac v prvej polovici filmu, kde sa mi podarilo vytvoriť jeden dlhý záber, keď kamera prechádza 3 prostrediami, dramaturgicky je to pomalší záber, od ktorého sa odpichujeme k rýchlejšiemu tempu filmu.

Potom ako som naanimovala všetky zábery, poslala som ich môjmu strihačovi, ktorý urobil prvý strih, od ktorého sme sa mohli posunúť ďalej.

## 4 POSTPRODUKCIA

### 4.1 Strih

Z hľadiska strihu má dielo stále narastajúcu krivku zrenia. Expozíciu tvoria pomalé, melancholické rytmy sprevádzané ruchmi samotných objektov a postáv, ktoré sú vo väčšine prípadov skreslené. Všetko nasvedčuje tomu, že sa jedná o klasický príbeh. Diváka má dielo zaháknúť svojou atmosférou a vizualitou. Po skončení titulkovej sekvencie prichádza bod zvratu, ktorý definuje pravú tvár diela. Nový temporytmus hudby a strihu nastoľuje bláznivosť a bizarnosť prezentovaného sveta vo sviežom tempe 200bpm. Hudba a ruchy sú od tejto chvíle podradené animácii. Väčšina pohybov a aktov v tomto krátkom filme je podporených hudbou, prípadne ruchmi. Hudba a ruchy dodávajú filmu nové nuansy, ktoré divákovi približujú prezentovaný svet. Vizualne stvárnenie vytvára vierohodný pohľad na svet plný bizarných fragmentov zo života postáv. Až do midpointu divák dostáva postupné dávky motívov v ich expozičných fázach a po midpoincte tieto motívy graduje, dáva im význam. Hudba sa tu stáva čoraz výraznejšou a spolu s vrcholiacim temporytmom strihu prechádza do podoby, ktorá vytvára vlastný život. Aby si divák dokázal vydýchnuť, napätie vystrieda klud, ale to je len ticho pred búrkou, ktorá prichádza s vyvrcholením príbehu. Každý príbeh, či motív má svoju expoziciu, význam a vyvrcholenie, ale všetky tieto príbehy spája spoločná téma, ktorá vytvára kolektívneho ducha filmu. Niektoré postavy vo filme sú priamo prepojené, iné zas nepriamo. Počas posprodukcie ma spolu so strihačom napadli vylepšenia, ktoré by sa tam dali zakomponovať. Tak sme si zahrli taký menší ping-pong, keď sme si to navzájom vracali a dolad'ovali. So strihačom Milanom Lukáčom to bol náš tretí projekt, na ktorom sme spolupracovali, a vzájomne si vyhovujeme v tímovej práci a komunikácií. Vzájomne sa motivujeme, pretože máme radi rovnaké šialenosti.

### 4.2 Hudba a ruchy

Hudbu vo finálnej verzii Fragments vytvoril tiež môj strihač Milan Lukáč s jeho kapelou The Human Fly. The Human Fly som počula ešte pred začatím magisterského ročníka, ale už vtedy sme sa dohodli na spoločnej spolupráci. The Human fly je spojenie psychadelickej hudby a garážového punku s výnimočne atmosférickým výsledkom. Ocenila som aj textovú stránku tohto hudobného výtvoru, ktorá sa tiež zameriava na všetko to, čo sa deje okolo nás.

Ako napríklad pesnička: „*Čarna ovca?*“ , v ktorej spieva o tom, ako jeho rodina nemala nikdy pochopenie preňho a prečo odišiel z domu.

Ukážka textu z piesne:

*„Pevne som dúfal, že iné gény mám, Nebol som doma , vychoval ma bar.*

*Nebol som doma nikdy väčšina, znova a znova som to tam preklínal.*

*Pevne som dúfal, že iné gény mám.*

*Ale.*

*Nemám*

Túto pesničku doplnil ešte nahrávkou svojho brata, ako ho prosí, aby už nehrával na gitare, že chce ísť spať. Brat dostal iba negatívnu odpoveď a počujeme ako nadáva: „*Ty ma chceš do hrobu dostať?*“. Pesnička vďaka gitarám pôsobí uľahane až orientálne.

Nie je to jednoduchá brnkačka, ako sa môže zdať, práveže naopak komponuje hudobné nástroje s atmosférickými ruchmi a skladá ich do jedného veľkého hravého orchestru.

Svoje prvé EP-čko mi poslal v roku 2016 a odvtedy som ho vkuse počúvala a vyberala si zaujímavé podnety, ktoré som chcela, aby sa objavili vo filme *Fragmenty*. Obdivovala som, ako dokáže vyrobiť toľko svetov, toľko zvrátov v jednej pesničke. Ako ju oživí svojim spevom. Spôsob ladenia a dosádzania rôznych efektov v jeho pesničkách mi stále potvrdzoval, že je to hudba vhodná pre film *Fragmenty*.

Našou spoluprácou mi stále dodával energiu a veril viac než ja, že to naozaj vyjde. Pomohol mi tiež vymyslieť pokračovanie niektorých záberov a podarilo sa mu urobiť úžasný prvý strih, keď som už ja nevládala. Ďalej bol otvorený zmenám a úpravám, ktoré som navrhovala až dokonca, kým finálny strih spĺňal moje predstavy. Obaja sme sa nevedeli dočkať hudobnej stránky filmu. Film spolu s prvou zvukovou stopou mi poslal zhruba za týždeň. Neuveriteľná rýchlosť a jeho flexibilita, celú prácu uľahčovala. Späťne som niektoré zábery upravovala, aby sa rytmicky hodili k hudbe. Milan, ako hudobný kompozítor zhodnotil, že by rád naručoval aj celý film. Využil svoju predstavivosť a vyhral sa aj s citoslovcami (rôznymi škrekmi a krikmi), ale aj inými ruchmi, ktoré sa mu podarilo perfektne prepojiť s hudbou a celým filmom.



## ZÁVER

Film *Fragments* je mojím posledným dielom vytvoreným na vysokej škole. Film som sa snažila urobiť čo najviac podľa svojich predstáv. To znamená čo najslobodnejšie po výtvarnej aj obsahovej stránke.

Mojím zámerom bolo vytvoriť trochu recesistické dielo, ktoré by rozosmialo, aj prekvapilo diváka, ale hlavne by ho donútilo zamyslieť sa. Do filmu som vložila všetky nadobudnuté skúsenosti, ale aj odvahu a slobodu.

Počas tvorivého procesu som prežívala aj ťažké chvíle, keď som neverila tomu, že takáto forma filmu bude fungovať, alebo či je dostatočné po výtvarnej stránke. Stále som sa povzbudzovala a odhodlávala k tomu, aby som ho dokončila, aj keď som mala obavy. Ak by som zmenila príbeh filmu na úkor strachu, ľutovala by som to. Môžem povedať, že som pyšná a rada, že som film spravila podľa svojich predstáv, bez iných vplyvov okolia. Teraz na záver celej svojej práce, môžem iba čakať ako zareagujú diváci. Či budú sympatizovať s mojím audiovizuálnym dielom.

**ZOZNAM POUŽITEJ LITERATURY**

*KERET, Etgar. Létající Santini. Vyd. 2. Přeložil Tereza ČERNÁ, přeložil Magdalena KRÍŽOVÁ, ilustroval Tereza ŘÍČANOVÁ. V Praze: GplusG, 2014. ISBN 978-80-87060-97-1*

*BRAUTIGAN, Richard. V melounovém cukru. Vyd. 2. Přeložil Olga ŠPILAROVÁ. Praha: Argo, 1996. ISBN 80-7203-020-5.*

*SAROYAN, William. Tracyho tiger. Přeložil Mariám Andričík, ilustroval Martina MATLOVIČOVÁ. V Bratislave: Artforum, 2009. ISBN 978-80-969226-6-6*

*WERNISCH, Ivan. Lásku já nestojím. Praha: BB art, 2001. Versus. ISBN 80-7257-639-9*

*ALLEN, Woody. Vedlejší účinky. Praha: Argo, 2003dotisk. ISBN 80-7203-527-4*

*GOMPERTZ, Will. Na co se to vlastně díváme?: 150 let moderního umění v cukru letu. Přeložil Ladislav ŠENKYŘÍK. Praha: Nakladatelství Lidové noviny, 2014. ISBN 978-80-7422-300-6*

*MLÁDKOVÁ, Meda. Sbírký Musea Kampa: The Museum Kampa collection. Praha: Museum Kampa - Nadace Jana a Medy Mládkových, c2009. ISBN 978-80-254-3773-5.*

*HOMO FELIX, odborný časopis o animovanom filme, ISSN 1338-2268, číslo 2/2011, kapitoly z dejín svetovej animácie, Ivana Laučíková: Ralph Bakshi*

*GOMBRICH, E. H. Příběh umění. Praha: Argo, 1997. ISBN 80-7203-143-0.*

*GOMBRICH, E. H. Příběh umění. Praha: Argo, 1997. ISBN 80-7203-143-0.*

*Kniha výtvarného umění: <>art book. Brno: Computer Press, c2003. ISBN 80-251-0014-6.*

*Kniha výtvarného umění: <>art book. Brno: Computer Press, c2003. ISBN 80-251-0014-6.*

*C. K. Louis, Oh my God, 2013*

**ZOZNAM OBRÁZKOV**

*Daniela olejníková, <https://www.behance.net/gallery/7124055/In-Watermelon-Sugar>*

*<https://one1more2time3.wordpress.com/2010/01/25/zagreb-film-5/>*

*<http://movieguy247.com/iMovies/index.php/blog/cool-cult-flicks/1716-fritz-the-cat>*

*<https://www.shortoftheweek.com/2016/02/09/symphony-no-42/>*

*Gosia Herba, <http://gosiaherba.tumblr.com>*

*Camilla Perkins, <http://www.camillaperkins.com>*

*Henri Matisse – Sorrow of the king,  
<https://www.henrimatisse.org/sorrow-of-the-king.jsp>*

*Karel Appel, [https://a.1stdibscdn.com/karel-appel-sculptures-flying-fish-for-sale/archivesE/upload/a\\_7253/a\\_27371411523727409401/Flying\\_Fish\\_master.jpg?width=768](https://a.1stdibscdn.com/karel-appel-sculptures-flying-fish-for-sale/archivesE/upload/a_7253/a_27371411523727409401/Flying_Fish_master.jpg?width=768)*

*Vasilij Vasilievič Kandinskij, Štvorce s koncentrickými kruhmi, <http://www.wassilykandinsky.net/work-370.php>*

*Toiletpaper Magazine, <https://www.artandcommerce.com/artists/photographers/Maurizio-Cattelan---Pierpaolo-Ferrari/Publications/ZEIT-Magazin-Diary>*

*Joan Cornella, <https://www.instagram.com/sirjoancornella/>*





